

РЕШЕНИЕ

№ 7559

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 02.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3080** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.82, ал.1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните, Регламент (ЕС) 2016/679, ОРЗД/, във вр. с чл.39, ал.2 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по изпратената по подсъдност от Софийски градски съд искова молба вх.№ 8469/05.06.2014г., подадена от В. П. Г., с която срещу „Топлофикация София“ ЕАД е предявен осъдителен иск с правно основание чл.39, ал.2 ЗЗЛД за присъждане на сумата в размер на 200 000 лева, представляваща обезщетение на ищцата за причинените ѝ неимуществени вреди и 1000 лева, представляващи обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди – разноски за адвокат по водените дела, причинени от неправомерно обработване на личните данни от ответника в качеството му на администратор на лични данни.

С допълнителна молба от 26.04.2022г. са представени писмени доказателства във връзка с воденото пред Софийски районен съд дело, а с втора уточнителна молба от 10.05.2022г. е конкретизиран периода на исковата претенция от 07.06.2013г. до 31.03.2016г.

В съдебно заседание изложеното в исковата молба и направеното искане се поддържа

чрез адв.Г., която моли за уважаване на претенцията. Намира за доказано по делото неправомерното използване на личните данни на ищцата от дружеството ответник и по-конкретно използването на нейния единен граждански номер /ЕГН/ в протекло пред СРС и въззивната му инстанция исково производство, в рамките на което „Топлофикация София“ ЕАД е поддържала твърдението, че задължението, за което е образувано делото е на ищцата, макар тя многократно да била заявила, че не е свързана с жилището в[жк]и че всички документи до топлофикационното дружество са подавани от лице с друг ЕГН. За определяне размера на обезщетението моли да бъде взето предвид времето, през което е траел процеса, причинените вреди и интензитета на същите. Претендира разноси по реда на чл.38 ЗАдв.

Ответникът по предявените искове - „Топлофикация София“ ЕАД, в отговор на исковата молба оспорва тяхната допустимост, без да сочи конкретни съображения, в условията на евентуалност намира същите за неоснователни. Твърди, че безспорно не се касае до кражба на лични данни, както се излага в обстоятелствената част на исковата молба, а евентуално е налице техническа грешка в ЕГН, която обаче не е предизвикала никаква вреда в личната и правна сфера на ищцата, която не е претърпяла имуществени или неимуществени вреди от поведението на дружеството. Намира, че не е осъществен фактическият състав на деликта. Поради това моли за отхвърляне на исковата претенция. Претендира присъждането на направените разноси по делото, в т.ч. възнаграждение за един юрисконсулт. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за основателност на исковата претенция и моли съдът да определи обезщетение в справедлив и адекватен размер като се избегне прекомерност на претенцията.

Съдът, като се запозна с изложеното в исковата молба, становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 30, том IV, рег.№ 10430, дело № 568/14.09.2001г. се установява, че В. П. Г., ЕГН [ЕГН], е закупила недвижим имот – апартамент № 47, находящ се в [населено място],[жк]-ра част, [жилищен адрес] със ЗП 56,48 кв.м.

След закупуване на имота същото лице е подало молба-декларация за откриване на пратида за него, заведена при ответното дружество с вх.№ ТО/6067 от 10.10.2001г. В молбата-декларация изрично е посочен единният граждански номер на собственика – ЕГН [ЕГН].

От приложената на л.6 по гр.д. № 30193/2014г. по описа на СРС покана за доброволно изпълнение изх.№ 3713/08.10.2012г., се установява, че В. П. Г. с ЕГН [ЕГН] е поканена в 7-дневен срок от получаването ѝ, да заплати доброволно дължимата сума в размер на 1928,36 лева главница за консумираната топлинна енергия за топлоснабдения имот на адрес Т., [жилищен адрес] през периода VII06 – IV12 и законната лихва за забава до момента на плащане. Посочено е също, че дължимият размер на главницата и лихвата възлиза към 08.10.2012г. на 2530,22 лева. Посочена е също дължима сума /главница/ за дялово разпределение в размер на 30,60 лева и лихва върху нея в размер на 6,66 лева към същата дата. Указано е, че при неизпълнение сумите ще бъдат събрани по съдебен ред, съгласно чл.154, ал.1 от Закона за енергетиката, на основание чл.410, ал.1 ГПК вр. § 22 ГПК.

Очевидно задължението не е платено в посочения в поканата срок за

доброволно изпълнение, с оглед което ответникът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК /л.96 и сл. по делото/, заведено в СРС с вх.№ 3328343/30.10.2012г. Видно от съдържанието на заявлението като длъжник е посочена В. П. Г., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] а като пояснение за какво е паричното вземане е посочено: за доставена, но незаплатена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] аб.057580. Описани са и обстоятелствата, от които произтича вземането.

По делото е приложено възражението, подадено от ищцата по реда на чл.414 ГПК, в което тя сочи, че няма нищо общо с този имот /в[жк]/ и последвалата искова молба от „Топлофикация София“ ЕАД, заведена с вх.№ 23973/27.12.2012г. по описа на СРС. Видно от последната искът с правно основание чл.415, ал.1 ГПК – за установяване съществуването на дължимо вземане, е насочен срещу В. П. Г. с ЕГН [ЕГН] /ищцата по настоящото дело/. От исковата молба е видно, че към нея са приложени като доказателства извлечения от сметки за абонатен № 57580, данъчни фактури за процесния период, справка за идентификация на адрес, нотариален акт за дарение на недвижим имот от 14.09.2001г. и заявление за откриване на партида. В отговора на исковата молба ищцата отново е заявила, че търсените суми са за задължения на друго лице и става въпрос за посочен грешен ЕГН.

От приетото като доказателство по делото Решение № П-78-189/07.06.2013г., постановено по гр.д.№ 62218/2012г. по описа на Софийския районен съд се установява, че с него е признато за установено, че В. П. Г., но с ЕГН [ЕГН] /единният граждански номер на ищцата по настоящото дело/, дължи на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД конкретно посочени суми, установени посредством ССЧЕ, представляващи цената за ползвана топлоенергия.

По реда на инстанционния контрол решението е отменено и вместо това предявеният от „Топлофикация София“ ЕАД иск с правно основание чл.415, ал.1 ГПК е отхвърлен с Решение от 21.05.2014г., постановено по гр.д. № 12076/2013г. по описа на Софийски градски съд. За да постанови този резултат съдът е приел, че първоинстанционният съд е формирал неправилен фактически и правен извод относно наличието на договорна връзка между страните, по която ищецът е изпълнил задължението си за доставяне на ответницата на топлинна енергия с изискуемото от закона и договора количество и качество през процесния период, а ответницата е била потребител на топлинна енергия. Този му извод е основан на разпоредбата на § 1, чл.42 от ЗЕ, съгласно която е посочил, че потребител на топлинна енергия е физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си, а от представените доказателства не се установява въззивницата /ищцата Г./ да е собственик на апартамента в[жк], респ. да е ползвател на топлинна енергия в този имот през процесния период. Аргумент за това е почерпен от цитираната по-горе молба-декларация за откриване на партида при ищцовото дружество /ответника/ за процесния имот, която е подадена от трето лице, което макар да има същите имена има различен ЕГН.

Решението е окончателно като неподлежащо на обжалване и е влязло в сила в деня на постановяването му, видно от извършената върху него заверка.

След постановяването на този съдебен акт ищцата е сезирала Софийски районен съд с исковата молба, по която е образувано настоящото производство, в

която се твърди, че ответникът е „откраднал“ личните й данни и е използвал същите, за да я осъди да заплати част от задълженията на друго лице, с което й е причинил имуществени и неимуществени вреди.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е допустим, а разгледан по същество – частично основателен, а искът за присъждане на обезщетение за имуществени вреди е недопустим, по съображенията, изложени по-долу.

Ищцата е ангажирала отговорността на ответника в качеството му на администратор на лични данни за това, че без нейното съгласие е използвал единния й граждански номер, за да я идентифицира пред съда като лице – длъжник, срещу което да бъде насочено изпълнението за просрочени задължения за предоставяне на топлинна енергия за топлоснабден имот.

Регламент ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. в чл.79, ал.1 предоставя компетентност на съдилищата на държавата членка, в която администраторът или обработващият лични данни има място на установяване, да разглежда споровете, свързани със защита при нарушение на правилата за съхранение и обработване на лични данни. Относно реда за защита, Регламентът препраща към вътрешното право на държавите-членки – чл.82, § 6. Съгласно действащата разпоредба на чл.39, ал.1 ЗЗЛД при нарушаване на правата му по Регламент ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета на Европа и на ЗЗЛД, субектът на лични данни може да обжалва действия и актове на администратора на лични данни пред съда по реда на АПК. Възможността в производството по чл.39 ЗЗЛД да се търси и обезщетение за претърпените от същото лице вреди от нарушението е изрично предвидена в ал.2 на същата разпоредба.

Въз основа на това съдът приема, че исковете, с които е сезиран са допустими.

Основателността на иск с правно основание чл.39, ал.2 ЗЗЛД предполага установяване на кумулативното наличие на следните предпоставки: неправомерно обработване на лични данни; настъпила вреда от неправомерното обработване; пряка причинно - следствена връзка между неправомерното обработване на лични данни и настъпилия вредоносен резултат.

Данните за единния граждански номер попадат в обхвата на личните данни, както изрично сочи разпоредбата на чл.4, §1 от Регламент 2016/679, тъй като чрез тях лицата могат да бъдат пряко идентифицирани.

В качеството си на доставчик на топлинна енергия дружеството ответник обработва личните данни на лицата – потребители на услугата доставка на топлинна енергия. В това си качество то е обработило личните данни – имена и ЕГН на лицето, собственик на жилищния имот в[жк]. Ответникът не оспорва обстоятелството, че е разполагал с тези данни.

Отделно от това ответникът е представил в производството пред СРС Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 30, том IV, рег.№ 10430, дело № 568/14.09.2001г. относно собствеността на процесния в това производство имот в[жк], заявление за откриване на партида и декларация от лицето, собственик на имота. В тези документи обаче не фигурира единният граждански номер на ищцата.

Съгласно чл.4, § 2 от Регламент 2016/679 „обработване“ на лични данни означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване,

организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

По аргумент от чл.4, §1 и §2 от Регламент 2016/679 съдът приема, че ищецът е извършил обработка на личните данни – ЕГН на ищцата, чрез събиране, съхраняване, употреба и разпространяване като е посочил същия в подаденото заявление за издаване на заповед за изпълнение и впоследствие в исковата молба, с която е предявен иска по чл.415, ал.1 ГПК.

В чл.6, §1, б. „а“-,„е“ от Регламента са указани изрично и алтернативно основанията за обработване - само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

„Съгласие на субекта на данните“, съгласно чл.4, §11 от Регламента означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени.

В случая такова съгласие не е било налице.

Основанието по чл.6, §1, б. „б“ от регламента - обработването на личните данни на лицето да е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, също не е налице в случая.

Съгласно чл.150, ал.1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията, в които се определят конкретно посочени в правната норма параметри, вкл. отговорността при неизпълнение на задълженията. За да придобият качеството страна по такъв договор потребителите следва да удостоверят вещното си право на собственост върху имота, като представят на топлопреносното предприятие документ за собственост – по аргумент от чл.153 ЗЕ. За да изпълнява задълженията си по доставка на топлинна енергия, топлопреносното предприятие трябва да разполага със сигурни данни за местонахождението на присъединения имот и за неговите собственици, а такива са документите, които могат да легитимират лицето като собственик на имота. В случая ответникът е разполагал с документа за собственост за процесния апартамент, след като го е приложил към исковата си молба, но не е разполагал с документ за собственост на лицето, срещу което е насочен искът му по чл.415, ал.1 ГПК, за да може да се позове на посоченото основание от регламента.

Не е налице и основанието по чл.6, § 1, б.,в“ от регламента - обработването да е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора. Събирането на дължими суми по реда на заповедното производство е правна възможност, а не законово задължение на администратора на лични данни.

Не са относими основанията по чл.6, § 1, б. „г“ и „д“ от регламента, тъй като обработването на данните чрез събиране, съхраняване, разкриване и предаване не е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице, нито е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора.

Основанието по чл.6, § 1, б.,е“ от регламента - обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, които са приоритетни спрямо интересите на субекта на личните данни, също не е налице по отношение на представения в съда документ, съдържащ ЕГН на ищцата, тъй като тя не е страна по договора, за чието неизпълнение е образувано съдебното производство. Законен (легитимен) е онзи интерес, който като породен и целящ задоволяване на определена потребност на субектите на правото, е признат за допустим от правото, т.е. за него са предвидени правни средства за осъществяване (субективни права), а там, където такива изрично не са - те са допустими с оглед на общите принципи на правото.

Безспорно ответникът има интерес да събере задълженията си, включително по реда на заповедното производство, като установи пасивната процесуална легитимация на длъжника, в случая чрез документ за собственост, който по аргумент от чл.150, ал.1 ЗЕ, е необходим, за да се докаже облигационната връзка доставчик-клиент. Целта на закона, така, както е дефинирана в чл.1, ал.3 ЗЗЛД, е да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679. Регламентът изрично посочва, че правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права, съгласно принципа на пропорционалност. Следователно правото на длъжника на защита на личните му данни трябва да се разглежда пропорционално на правото на кредитора да събере вземането си, включително като обработи личните данни на длъжника чрез предоставяне на трето лице с цел удовлетворяване на интереса си.

С оглед изложеното съдът приема, че ответникът в качеството му на администратор на лични данни, е обработил личните данни на ищцата – конкретно нейният ЕГН, неправомерно, без да е налице нито едно от основанията, посочени в регламента, следователно в нарушение на неговите разпоредби и на разпоредбите на ЗЗЛД.

По отношение на неимуществените вреди – същите не се презюмират, а подлежат на доказване на общо основание. Съдът приема, с оглед на безспорно установеното неправомерно обработване на данни относно ищцата, че е нормално, с оглед последиците от това неправомерно обработване тя да е изпитвала стрес, притеснение, чувство на несигурност. При всички случаи неправомерното обработване на лични данни накърнява

легитимните очаквания спрямо администратора за сигурност в личната и имуществената сфера, предвид възможността за злоупотреби с личните данни.

От показанията на свидетеля Д. М., бивша колежка на ищцата, се установи, че тя се е чувствала много депресирана в периода 2012г. – 2014г., поради това, че е осъдена за чужди задължения несправедливо. Затворила се в себе си и престанали да общуват, макар че до тогава се виждали 3 – 4 пъти в месеца. Свидетелката я търсела, но тя не желаела да контактува с никого. Придружавала я на няколко пъти, когато ходила да подава различни възражения в „Топлофикация София“ ЕАД, но всички били без резултат.

От показанията на свидетеля В. Д., също бивша колежка на ищцата, с която я свързва дългогодишно приятелство, се установи, че в периода 2012г. – 2014г. са поддържали контакт и свидетелката знае за делото по повод задължения към доставчика на топлинна енергия. Ищцата се оплакала на свидетелката за това, че е получила призовка за дело за задължения за друг апартамент, че е станала грешка и грешката ще бъде поправена, но после се разбрало, че са я осъдили да заплати някаква сума. По този повод ищцата била много притеснена, защото първоначално се надявала, че е станала грешка, заради различния ЕГН. Предвид това свидетелката се учудила, когато разбрала, че делото не е приключило в полза на ищцата. Г. била много притеснена, защото сумата била непосилна за нея. Тогава децата ѝ били още несамостоятелни, издържала ги. Знае, че ищцата е ходила в „Топлофикация София“ ЕАД да каже, че не е тя длъжника, искала с лична карта да докаже, че не е тя, но оттам ѝ отговорили, че ръководството трябва да се разправя с нея. Била доста притеснена, че ѝ е откраднато ЕГН-то и че могат да направят всичко с него, дори и да ѝ продадат апартамента. Вземала лекарства за успокоение. Приемала, че ѝ е откраднато ЕГН-то и е злоупотребено с него, за да бъде осъдена тя. Не можела да спи. Съпругът ѝ също бил много притеснен, цялото семейство преживявало създалата се ситуация. Влошили се и отношенията в семейството, тъй като всички били изнервени, налагало се на ищцата да отсъства от работа, за да ходи в съда. Накърнено било и чувството за справедливост на ищцата – тя се чувствала зле и не можела да повярва, че е осъдена за чужди задължения. Притеснявала се и към момента, че по този начин може да ѝ продадат апартамента, тъй като е имало такива случаи. Оплаквала се на приятелката си, че мъжът ѝ се е разболял от всички проблеми и развил артериална хипертония, в резултат на което получил инсулт и починал около две години след решението на втората инстанция.

Въз основа на тези установявания съдът приема, че ищцата е доказала настъпването на неимуществени вреди, по-големи от обичайните, които всеки човек би изпитал при неправомерно обработване на личните му данни. Налице е и причинна връзка между настъпването на тези вреди и предприетите действия от страна на ответника по подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение и впоследствие завеждане на съдебно дело за доказване съществуването на задължението, при които неправомерно е обработило лични данни на ищцата – ЕГН, за целите на образуването на двете производства.

По отношение размера на обезщетението, предвид обстоятелството, че в

ЗОДОВ липсва разпоредба за начина на определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, то на основание § 1 от заключителните му разпоредби, приложение следва да намери разпоредбата на чл.52 ЗЗД, според която размерът на обезщетението се определя от съда по справедливост. Задължителни указания по приложението на чл.52 ЗЗД, се съдържат в т.ІІ на ППВС № 4/1968г. Съгласно това разрешение, понятието "справедливост" по вложения от законодателя смисъл в сочената норма, не е абстрактно, а е всякога обусловено от редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид при определяне размера на обезщетението. Трайно възприето и провеждано в практиката е разбирането, че принципът за справедливост, посочен в чл.52 ЗЗД, изисква в най-пълна степен да се постигне обезщетяване на увреденото лице за претърпените и предвидими в бъдеще болки и страдания, настъпили в резултат от вредоносното действие. В понятието "неимуществени вреди" се включват телесни и психически увреждания на пострадалия, претърпените болки и страдания, в това число и негативните изживявания поради причинения от увреждането социален дискомфорт. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост след преценка на конкретните обективно установени факти и обстоятелства.

В контекста на горното, при съобразяване на установените по делото факти и продължителността на времето, през което ищцата е изживявала негативни емоции под формата на стрес, влошени социални и лични взаимоотношения, притеснения относно финансовото бъдеще на семейството ѝ, както и създаденото чувство на угнетеност поради несправедливостта, която е извършена спрямо нея, съдът намира, че сумата от 10 000 лева представлява справедлива компенсация за причинените на ищцата неимуществени вреди.

За останалата част до пълния предявен размер от 200 000 лева искът за неимуществени вреди следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

Искът за присъждане на обезщетение в размер на 1000 лева за причинени на ищцата имуществени вреди, определени от нея като разноски за адвокат по водените дела във връзка със задължението на третото лице, съдът намира за недопустим. Тези разноски подлежат на репарирание в рамките на съдебното производство, в което са направени, по арг. от чл.81 вр. чл.78 ГПК и не могат да бъдат претендирани като вреди в настоящото производство. По тези съображения искът следва да бъде оставен без разглеждане и в тази част исковата молба да бъде върната.

При този изход на спора на ищцата се следват разноски, съгласно чл.10 ЗОДОВ. Такива са доказани за заплатена държавна такса в размер на 50 лева /л.15 по гр.д.№ 30193/2014г. по описа на СРС/. На основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ са дължими и разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от иска, но доколкото с Определение от 25.11.2022г. по искане на ищцата ѝ е предоставена безплатна правна помощ под формата на процесуално представителство, в изпълнение на което и на основание писмо изх.№ 11410/08.12.2022г. на председателя на АК – С. за неин процесуален представител е назначена адв.Г., то липсва основание да бъдат присъдени

разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ЗАдв, съгласно представения договор за правна защита и съдействие от 18.04.2023г. /л.86 по делото/.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], да заплати на В. П. Г., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева, представляваща обезщетение на ищцата за причинените ѝ неимуществени вреди от незаконосъобразно обработване на личните ѝ данни от ответника.

ОТХВЪРЛЯ иска за неимуществени вреди в останалата му част над сумата от 10 000 /десет хиляди/ лева до пълния предявен размер от 200 000 /двеста хиляди/ лева.

ВРЪЩА исковата молба на В. П. Г. в частта на предявения иск за присъждане на сума в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди от незаконосъобразно обработване на личните ѝ данни от „Топлофикация София“ ЕАД и прекратява производството по делото в посочената част.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], да заплати на В. П. Г., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 50 /петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението в частта с характера на определение може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, а в останалата част – с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: